

Arrest

nr. 176 583 van 20 oktober 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Albanese nationaliteit te zijn, op 20 juli 2016 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 juni 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 augustus 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 september 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. VAN OVERDIJN, die *loco* advocaat C. VAN RISSEGHEM verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché B. VAN DEN HAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Albanese staatsburger uit Dragot (Elbasan, Albanië). Drie jaar geleden eiste uw broer V. (...) zonder enige concrete aanleiding plots een stuk van uw grond op. Na een paar discussies bracht u de gemeente op de hoogte van het grondconflict. Hierop spraken enkele ambtenaren V. (...) aan, toonden hem de eigendomsakte op uw naam en lieten hem weten dat u de rechtmatige eigenaar bent van de betwiste grond. Drie dagen later zag u T. H. (...), een loonarbeider van uw broer, uw grond bewerken. Toen u hem aanmaande te stoppen werd u door V. (...) en zijn twee zonen aangevallen. U werd geslagen en verloor het bewustzijn. Uw echtgenote P. H. (...) (O.V. (...))

bracht u naar het ziekenhuis waar u uiteindelijk vijftien dagen moest blijven. Dorpsgenoten brachten na de aanval de politie op de hoogte en V. (...) gaf zichzelf aan bij de politie. Hij werd echter na 5-6 uren vrijgelaten. Binnen het etmaal werd de zaak, zonder dat u werd uitgenodigd, ook afgehandeld voor een rechter die V. (...) onschuldig verklaarde. De rechter maakte daarbij gebruik van een amnestieregeling. V. (...) liet weten 10.000 euro betaald te hebben voor zijn vrijlating. U vermoedt dat hij zowel de arts die u behandelde, de procureur als de rechter heeft omgekocht. In de hoop deze corruptie aan te pakken, raadpleegde u een advocaat die liet weten op te treden voor V. (...). De daaropvolgende advocaat die u aansprak ging met u naar de procureur van het arrondissement om dergelijke praktijken aan te kaarten. Jullie bleven evenwel voor gesloten deuren staan. Aangezien de advocaat voor verdere diensten 4.000 euro vroeg, deed u niet langer een beroep op hem. De daaropvolgende jaren kwam het niet tot ernstige confrontaties met uw broer. U voelde zich wel geïntimideerd. Zo kwamen zijn zonen soms dicht in jullie buurt rijden. Zes maanden nadat u door V. (...) was aangevallen, bracht u - nadat uw zonen en de zonen van V. (...) elkaar hadden gezien en waren beginnen roepen tegen elkaar,- opnieuw de politie op de hoogte van uw problemen. De politie zei haar werk te zullen doen en liet u vertrekken. Zeven à acht maanden later raadde uw broer H. (...) af om niet langer naar het betwiste stuk grond te gaan. Hij vreesde dat u opnieuw aangevallen zou worden. Wederom bracht u de politie op de hoogte en kreeg u er te horen dat de politie de zaak zou onderzoeken. U sprak ook de burgemeester aan over uw problemen. Hij liet u evenwel verstaan dat jullie onderling tot een oplossing dienden te komen. Twee weken voor uw vertrek naar België in december 2015 hoorde u s 'nachts schoten op 500 meter van uw huis. U belde de politie die liet weten pas de volgende dag te kunnen komen aangezien ze op dat ogenblik geen benzine in de auto hadden. De dag nadien kwam de wijkagent. U duidde aan waar de schoten waren gelost en de wijkagent trof er kogelhulzen aan. Op 4 december 2015 verliet u samen met uw echtgenote, uw zoon O. (...) (O.V. (...)), uw zoon E. (...) (O.V. (...)) en diens gezin Albanië. Op 15 december 2015 dienden jullie een asielaanvraag in.

U bent in het bezit van volgende documenten: uw origineel Albanees paspoort en dat van uw echtgenote, uw identiteitskaart en die van uw echtgenote, een familiecertificaat, enkele medische attesten van O. (...) waaruit blijkt dat uw zoon schizofrenie heeft, de medische kaart van O. (...), uw ontslagbrief uit het ziekenhuis d.d. 17.8.2015, een attest van de gemeente Belsh d.d. 27.1.2015 betreffende het grondconflict met uw broer V. (...), het vonnis van de rechtbank d.d. 7.12.2012 waaruit blijkt dat de zaak tegen V. (...) op basis van een amnestiewetgeving werd geseponeerd en een internetartikel over het conflict met uw broer.

B. Motivering

Na nader onderzoek van alle door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratieve dossier stel ik vast dat ik u noch het statuut van vluchteling, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan toekennen.

Er dient allereerst te worden gewezen op meerdere elementen die de geloofwaardigheid van uw relaas ondermijnen. Zo stroken uw verklaringen op enkele vlakken niet met de verklaringen van uw zoon N. (...). U verklaarde dat uw broer V. (...), toen hij zich bij de politie aangaf, al na 5-6 uren vrijgelaten werd (CGVS, p. 7-8). Uw zoon E. (...) vertelde evenwel dat V. (...) meerdere dagen door de politie werd vastgehouden (E. (...), CGVS, p. 16-17).

Vervolgens blijkt uit uw verklaringen dat er slechts eenmalig in de buurt van uw huis werd geschoten (CGVS, p. 10-11), terwijl uw zoon E. (...) over meerdere keren (tenminste 3-4 keren) sprak (E. (...), CGVS, p. 21). U stelde dat die ene keer dat kogels werden gelost in de buurt van uw woning twee weken voor jullie vertrek naar België plaatsvond (CGVS, p. 14). Uw zoon E. (...) verklaarde integendeel dat jullie 3 à 4 dagen na dit laatste schietincident vertrokken uit Albanië (E. (...), CGVS, p. 21). U beweerde voor het Commissariaat-generaal trouwens dat de politie de dag na de beschieting naar uw woning is gekomen (CGVS, p. 14), terwijl u bij de Dienst Vreemdelingenzaken aangaf dat de politie niet is gekomen (CGVS vragenlijst ingevuld bij DVZ, vraag 3.5). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid stelde u toen over de eerste confrontatie gesproken te hebben en dat u moe en bezorgd was (CGVS, p. 14). Gelet op uw verklaringen dat de politie naar aanleiding van de eerste aanval door V. (...) (waarbij u in het ziekenhuis belandde) heeft ingegrepen (CGVS, p. 7) overtuigt deze verklaring geenszins. Bovendien werden uw verklaringen u op de Dienst Vreemdelingenzaken voorgelezen waarna u deze ter goedkeuring ondertekende. Tot slot stroken uw verklaringen niet met het door u voorgelegde vonnis d.d. 7 december 2012. U verklaarde immers dat de aanval, de omkoping, de vrijlating en de behandeling door de rechter van de aanval door V. (...) allemaal op 1 dag en nacht plaatsvond (CGVS, p. 8). Het vonnis stelt evenwel dat het parket op 21 augustus 2012 de aangifte tegen V. (...) registreerde naar aanleiding van feiten begaan op 20 augustus 2012. Vervolgens werd een onderzoek gestart en kwam de zaak op 7 december 2012 voor een rechter. Ten gevolge van de toepassing van een amnestieregeling besloot de rechter die dag de zaak te seponeren. Hiermee geconfronteerd stelde u dat alles zo geregeld werd via de omkoping door V. (...) (CGVS, p. 8). U brengt evenwel geen

objectieve elementen aan om deze bewering te staven (CGVS, p. 13). Het geheel aan voorgaande vaststellingen noopt ertoe de nodige vraagtekens te plaatsen bij uw beweerd relaas.

Hoe dan ook, de door u beschreven problemen met uw broer zijn interpersoonlijk (tussen privé-personen) en gemeenrechtelijk (strafrechtelijk) van aard en houden geen verband met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren omwille van hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging. Het conflict met uw broer handelt immers om een stuk betwiste grond (CGVS, p. 6).

Verder hebt u niet aannemelijk gemaakt dat u voor deze problemen geen of onvoldoende beroep kon doen - of bij een eventuele herhaling van deze problemen in geval van een terugkeer naar Albanië zou kunnen doen - op de hulp van en/of bescherming door de Albanese autoriteiten en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Albanië voor u een reëel risico zou bestaan op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Voordat internationale bescherming kan worden verleend aan een asielzoeker, dient aangetoond te worden dat de asielzoeker geen aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een asielzoeker mag dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat hij eerst alle redelijke van hem te verwachten mogelijkheden uitput om bescherming te krijgen in eigen land, hetgeen u onvoldoende gedaan heeft.

Allereerst dient opgemerkt te worden dat in Albanië maatregelen werden/worden genomen om de politionele en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen. Niettegenstaande hervormingen nog steeds nodig zijn, blijkt uit informatie dat de politionele en gerechtelijke autoriteiten daden van vervolging detecteren, vervolgen en bestraffen. Hierbij dient aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt, daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. U wierp evenwel op het slachtoffer te zijn van corruptie. V. (...) zou volgens u de arts, de procureur en de rechter omgekocht hebben. Wanneer u klacht indiende bij de politie werd u nauwelijks geholpen. Allereerst dient verwezen te worden naar voorgaande vaststellingen die ertoe nopen vraagtekens te plaatsen bij de beweerd corruptie. Verder blijkt uit informatie dat in het geval de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Informatie stelt tevens dat, ofschoon er nog hervormingen aangewezen zijn, er veel politieke wil is om op een besliste wijze de strijd tegen corruptie aan te gaan en dat Albanië de afgelopen jaren dan ook verschillende maatregelen en succesvolle stappen ondernomen heeft om corruptie binnen politie en justitie te bestrijden. Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat de overheidsinstellingen in Albanië de redelijke maatregelen zoals beoogd in artikel 48/5, §2 van de vreemdelingenwet hebben getroffen. Met uitzondering van een eenmalige (vergeefse) poging om de procureur van het arrondissement te spreken, heeft u echter geen stappen gezet om het u aangedane onrecht aan te klagen (CGVS, p. 10 en p. 12). U stelde geen 4.000 euro te kunnen betalen aan een advocaat. Gevraagd of u ooit een organisatie heeft geraadpleegd die kosteloze rechtsbijstand voorziet stelde u nog nooit van dergelijke organisaties gehoord te hebben (CGVS, p. 9). U heeft de advocaat die 4.000 euro vroeg ook niet gevraagd of u ergens terecht kon voor goedkopere of gratis rechtsbijstand (CGVS, p. 13). Nochtans zijn er meerdere ngo's in Albanië actief die kosteloze rechtsbijstand voorzien. Daarnaast kan kosteloos een procedure bij de ombudsman, die bij wet verplicht is om de rechten, vrijheden en wettelijke belangen van de burger te verdedigen tegen onwettelijke of ongepaste daden of tegen het falen van de publieke administratie op te treden, opgestart worden. Uw verklaringen dergelijke procedure niet opgestart te hebben omdat u de hoop had verloren en omdat u kan gezegd worden dat hij afwezig is, zijn onvoldoende om uw nalaten te rechtvaardigen (CGVS, p. 10). Gelet op het geheel van voorgaande bevindingen ben ik bijgevolg de mening toegedaan dat u niet alle redelijkerwijze van u te verwachten nationale mogelijkheden tot het verkrijgen van hulp en/of bescherming van de in Albanië opererende veiligheidsinstanties heeft uitgeput en dat u aldus onvoldoende heeft aangetoond dat het verkrijgen van internationale bescherming voor u de enige overgebleven uitweg was.

De informatie waarop deze beslissing is gebaseerd, is in bijlage aan uw administratieve dossier toegevoegd.

Uw documenten zijn niet van aard voorgaande vaststellingen te wijzigen. Uw identiteit, de identiteit van uw echtgenote, uw gezinssamenstelling, de gezondheidsproblemen van O. (...) en uw verblijf in het ziekenhuis staan op zich niet ter discussie. Het attest van de gemeente, het vonnis en het internetartikel staven hoogstens uw bewering in een (grond)conflict verwickeld te zijn met uw broer V. (...), maar doen geen afbreuk aan voorgaande vaststellingen met betrekking tot de aanwezigheid van bescherming in uw land.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De tweede bestreden beslissing, genomen ten aanzien van tweede verzoekende partij, zijnde de echtgenote van eerste verzoekende partij, neemt de motivering van de beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij integraal over daar tweede verzoekende partij wat haar asielrelaas betreft volledig steunt op dezelfde asielmotieven als deze voorgehouden door haar echtgenoot.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroepen verzoekende partijen zich op de schending van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en De Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking), van de artikelen 62, 48/3, 48/4 en 48/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen "1 tot 3" van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, van "*het beginsel van behoorlijk bestuur*" en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Tevens menen verzoekende partijen dat er sprake is van een manifeste appreciatiefout.

2.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen volledig kennen en inhoudelijk aanvechten. Zij maken verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hen bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (*vgl.* RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3. De Raad stelt vooreerst vast dat de inhoud van het verzoekschrift quasi onverststaanbaar is, gelet op de talrijke vocabulaire en grammaticale fouten. De Raad gaat bijgevolg enkel in op die delen van het verzoekschrift die enigszins verstaanbare argumenten aanvoeren.

2.2.4.1. Verzoekende partijen achten de artikels 22 en 23 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en De Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) en het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen geschonden doordat zij geen advocaat hadden tijdens hun asielprocedure en zij geen informatie hebben ontvangen over het recht op juridische bijstand in een taal die zij begrijpen.

2.2.4.2. Wat betreft de ingeroepen schending van de artikels 22 en 23 van voormelde richtlijn 2013/32/EU, bemerkt de Raad vooreerst dat een richtlijn zich in beginsel richt tot de lidstaten. Richtlijnen dienen, om hun volle werking in de nationale rechtsorde te kunnen krijgen, door middel van nationale uitvoeringswetgeving in die rechtsorde te worden omgezet. Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie kunnen, in alle gevallen waarin de bepalingen van een richtlijn inhoudelijk gezien onvoorwaardelijk en voldoende nauwkeurig zijn dan wel rechten vastleggen die particulieren tegenover de staat kunnen doen gelden, justitiabelen zich voor de nationale rechter op die bepalingen beroepen tegenover de staat, wanneer deze hetzij verzuimd heeft de richtlijn binnen de termijn in nationaal recht om te zetten, hetzij dit op onjuiste wijze heeft gedaan. Inzake de opgeworpen schending van de artikels 22 en 23 van voormelde richtlijn 2013/32/EU, dewelke een herziening is van de richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus, blijkt dat de waarborgen, rechten en plichten van asielzoekers (hoofdstuk II van de richtlijn) op voldoende wijze worden gegarandeerd door de vreemdelingenwet en de beide koninklijke besluiten van 11 juli 2003 voor de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. DOC 51K2478/001, 15).

Voorts wijst de Raad verzoekende partijen erop dat artikel 19, § 1 van het koninklijk besluit van 11 juli 2013 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen als volgt luidt: *“De asielzoeker kan zich tijdens de behandeling van zijn aanvraag bij het Commissariaat-generaal laten bijstaan door een advocaat of een vertrouwenspersoon. De advocaat of de vertrouwenspersoon kan het gehoor van de asielzoeker bijwonen. Elke verstoring van het gehoor zal door de ambtenaar onmiddellijk worden gemeld aan zijn functionele overste en worden genoteerd in de notities van het gehoor. De afwezigheid van de advocaat of van de vertrouwenspersoon belet de ambtenaar niet de asielzoeker persoonlijk te horen.”*. Uit deze bepaling blijkt duidelijk dat een kandidaat-vluchteling de mogelijkheid heeft om zich tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal te laten bijstaan, doch dat dit geen verplichting is. Verzoekende partijen dragen de verantwoordelijkheid voor de organisatie van hun verdediging en indien zij de bijstand van een raadsman wensen was het hun taak om op diligente wijze hun verdediging te laten waarnemen door een raadsman van hun keuze. Overigens werden verzoekende partijen er in de oproepingsbrief voor het gehoor op het Commissariaat-generaal uitdrukkelijk op gewezen dat zij zich tijdens dit gehoor kunnen laten bijstaan door een advocaat (administratief dossier, stukken 9a en 9b).

Verder bemerkt de Raad nog dat er geen enkele wet of rechtsregel voorziet in de aanwezigheid van een advocaat wanneer een asielzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken zijn verklaring aflegt. Tevens duidt de Raad erop dat bij aanvang van het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken aan verzoekende partijen werd duidelijk gemaakt dat zij de waarheid dienden te vertellen en dat valse of onjuiste verklaringen tot gevolg kunnen hebben dat de asielaanvraag wordt verworpen (administratief dossier, stukken 15a en 15b, vragenlijst CGVS, p. 1). Verzoekende partijen waren derhalve perfect op de hoogte van de noodzaak een correct feitenrelaas naar voren te brengen. Evenmin tonen verzoekende partijen aan hoe de door hen op de Dienst Vreemdelingenzaken weergegeven versie van hun asielrelaas anders zou kunnen zijn geweest door de aanwezigheid van een raadsman.

Wat nog de opmerking van verzoekende partijen betreft dat zij geen informatie hebben ontvangen over het recht op juridische bijstand in een taal die zij begrijpen, bemerkt de Raad dat aan de asielzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken, overeenkomstig artikel 2 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 houdende vaststelling van bepaalde elementen van de procedure die dienen gevolgd te worden door de dienst van de Dienst Vreemdelingenzaken die belast is met het onderzoek van de asielaanvragen op basis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, een algemene informatiebrochure in een taal die hij redelijkerwijze geacht kan worden te begrijpen ter beschikking wordt gesteld op het moment dat hij een

asielaanvraag indient. Deze informatiebrochure bevat onder meer informatie over het verloop van de asielprocedure en over de mogelijkheid om beroep te doen op de rechtsbijstand van een advocaat en het feit dat deze, of een vertrouwenspersoon, het gehoor van de asielzoeker op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen zal kunnen bijwonen. Uit niets in het administratief dossier blijkt dat deze informatiebrochure, waarin onder andere uitleg wordt verschaft over de mogelijkheid om beroep te doen op de rechtsbijstand van een advocaat, niet aan verzoekende partijen gegeven zou zijn of niet zou opgesteld zijn in een taal die verzoekende partijen begrijpen.

2.2.5.1. Voorts betreuren verzoekende partijen dat hun zoon O. niet gehoord werd. Nochtans kan zijn schizofrenie gecontroleerd worden met medicatie en kan hij dus gehoord worden. Door verwerende partij wordt bovendien nergens gemotiveerd waarom de gezondheidstoestand van hun zoon O. hem verhindert om gehoord te worden.

2.2.5.2. De Raad is evenwel van oordeel dat verzoekende partijen bezwaarlijk de commissaris-generaal kunnen verwijten hun zoon O. niet te hebben gehoord op het Commissariaat-generaal. Immers gaf eerste verzoekende partij zelf aan dat haar zoon O. niet aanwezig kon zijn tijdens het gehoor omwille van zijn gezondheidsproblemen, stellende dat het slecht gaat met haar zoon O. en dat hij ook moeilijk doet om medicatie te nemen. Vervolgens gaat eerste verzoekende partij akkoord wanneer door de *protection officer* voorgesteld wordt om aan haar zoon O. te vragen een brief te schrijven met de redenen waarom hij Albanië verlaten heeft en waarom hij er niet naar kan terugkeren (administratief dossier, stuk 5a, gehoorverslag CGVS d.d. 24/05/2016, p. 4-5 en 15). Het voorstel om aan hun zoon te vragen een brief te schrijven met zijn asielmotieven werd nog eens herhaald ten aanzien van tweede verzoekende partij (administratief dossier, stuk 5b, gehoorverslag CGVS d.d. 24/05/2016, p. 5).

Verder wijst de Raad erop dat de hoorplicht als beginsel van behoorlijk bestuur inhoudt dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen. Het volstaat dat de betrokkene de gelegenheid krijgt zijn standpunt op een nuttige wijze uiteen te zetten, hetgeen ook schriftelijk kan gebeuren (RvS 15 februari 2007, nr. 167.853; RvS 23 juni 2005, nr. 146.472).

2.2.6. Daar waar verzoekende partijen de tegenstrijdigheden tussen de verklaringen van eerste verzoekende partij en de verklaringen van haar zoon E. wijten aan geheugenproblemen in hoofde van eerste verzoekende partij ten gevolge van de slag die zij gekregen heeft op haar hoofd, stelt de Raad evenwel vast dat voor eerste verzoekende partij geen enkel medisch attest wordt bijgebracht waaruit blijkt dat haar cognitief geheugen dermate is aangetast waardoor zij niet in staat zou zijn coherente en consistente verklaringen af te leggen. De verklaring dat eerste verzoekende partij geheugenproblemen zou hebben kan dan ook slechts als een blote bewering worden weerhouden en er dient door de Raad hoe dan ook geen rekening mee te worden gehouden. De vastgestelde tegenstrijdigheden tussen de verklaringen van eerste verzoekende partij en deze van haar zoon E. blijven derhalve onverminderd overeind en ondergraven het door verzoekende partijen voorgehouden asielrelaas.

2.2.7.1. In verband met de motivering van verwerende partij dat de verklaringen van eerste verzoekende partij niet stroken met het door haar voorgelegde vonnis van 7 december 2012, bemerken verzoekende partijen dat verwerende partij *“niet met de medische problemen van de verzoeker rekening gehouden heeft”*. Daarnaast voeren zij aan dat *“Mijnheer V. P. (...) alle dingen omgekocht heeft”,* dat *“(i)n dergelijke omstandigheden (...) de rechter en de rechtbank (kon) laten denken dat een procedure geopend en eerbiedigt werd”* en dat *“ook in geval van corruptie (...) de mensen een procedure (zullen) eerbiedigen om te laten denken dat er corruptie is”*. Verzoekende partijen verwijzen verder naar de informatie die door verwerende partij werd toegevoegd aan het administratief dossier en waaruit blijkt dat Albanië onderwerp is van zware corruptie.

2.2.7.2. Wat de opmerking van verzoekende partijen betreft dat verwerende partij geen rekening gehouden heeft met de medische problemen van eerste verzoekende partij, herhaalt de Raad dat verzoekende partijen niet aantonen dat medische problemen eerste verzoekende partij zouden verhinderen om coherente en consistente verklaringen af te leggen.

Waar verzoekende partijen de inhoud van het vonnis verklaren door te stellen dat V. dit zo geregeld heeft via omkoping, wijst de Raad erop dat verwerende partij reeds heeft geoordeeld dat de uitleg dat alles zo geregeld werd via de omkoping door V. niet kan overtuigen om de tegenstrijdigheden tussen de verklaringen van eerste verzoekende partij en de inhoud van het vonnis te verklaren daar geen

objectieve elementen werden aangebracht om deze bewering te staven. Het herhalen van dezelfde uitleg, biedt derhalve geen soelaas. Het louter verwijzen naar algemene informatie over corruptie in Albanië volstaat geenszins om *in concreto* aan te tonen dat in deze zaak corrupt gehandeld werd.

2.2.8. Wat betreft de bemerking van verzoekende partijen dat *“de regels van de vendetta van de Kanun anders nu is gebruikt, en nu ook in geval van gronden problemen gebruikt is”* en dat het UNHCR slachtoffers van een vendetta beschouwt als behorend tot een “sociale groep” in de zin van de Vluchtelingenconventie, stelt de Raad vast dat verzoekende partijen tijdens hun asielprocedure nooit eerder aangaven dat zij verwickeld zijn in een bloedwraak. De *post-factum* verklaring dat zij het voorwerp zouden uitmaken van een bloedwraak en dat het grondconflict met de broer van eerste verzoekende partij een zaak van bloedwraak zou betreffen, kan dan ook geenszins overtuigen. De informatie die verzoekende partijen als bijlage bij hun verzoekschrift voegen over bloedwraak in Albanië (bijlage 3A) is *in casu* dan ook irrelevant. De Raad sluit zich aan bij de motivering van verwerende partij dat de problemen van eerste verzoekende partij met haar broer – een conflict over een stuk betwiste grond – interpersoonlijk en gemeenrechtelijk van aard zijn en geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.

2.2.9.1. Verzoekende partijen betogen voorts nog dat uit de informatie die door verwerende partij werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt *“dat het rechtssysteem geen voldoende efficiënt bescherming geeft”, “dat er veel dingen en werk moeten nog te doen”, “dat het Europese Commissie tot de zelfde besluit aangekomen is en dat de weg is nog lang om tot een efficiënt justitie te hebben in Albanië”* en *“dat de Albanese rechtssysteem erg gevoelig is voor de corruptie”*. Ook wordt gesteld dat onprofessioneel gedrag, corruptie en lage salarissen de belangrijkste hinderpalen zijn voor de ontwikkeling van een effectieve burgerlijke politie. In dergelijke omstandigheden is het dan ook totaal onmogelijk om te garanderen dat zij een toegang tot een onpartijdig proces hebben. Waar verwerende partij overigens van mening is dat zij van gratis juridische bijstand kunnen genieten en kunnen rekenen op de hulp van verschillende NGO's of van de ombudsman, stellen verzoekende partijen dat uit de informatie in het administratief dossier blijkt dat er geen gratis juridische bijstand in Albanië bestaat. Ook de ombudsman is geen nuttige beschermingsmogelijkheid, daar *“hij verplicht is om naar de wettelijke instantie terug te keren”* en dat hij *“in geval van een pleit bij zijn dienst (...) verplicht zou zijn om naar de rechtbank door te sturen”,* en dus *“(w)anneer men weet dat deze rechtbank corrupt werd kunnen we gemakkelijk begrijpen dat Ombudsman geen nuttig bescherming kan bieden”*. Verzoekende partijen wijzen er ten slotte nog op dat de Canadese en Franse asielinstanties reeds hebben vastgesteld dat de Albanese politie en rechtbanken niets doen in geval van vendetta of familieproblemen. Verzoekende partijen vragen zich dan ook af *“welke elementen”* zij *“zouden (...) deponeren om tegen een omgekocht vonnis te gaan”*.

2.2.9.2. De Raad wijst verzoekende partijen evenwel op de motivering van verwerende partij waarin enerzijds erkend wordt dat bepaalde hervormingen weliswaar nog steeds nodig zijn, doch anderzijds op basis van de informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier (administratief dossier, stuk 14, landeninformatie, delen 2-5) vastgesteld wordt dat de Albanese politionele en gerechtelijke autoriteiten daden van vervolging detecteren, vervolgen en bestraffen, hierbij opmerkend dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn, doch niet absoluut hoeft te zijn en bescherming hoeft te bieden tegen elk feit begaan door derden.

Waar verzoekende partijen opmerken dat onprofessioneel gedrag, corruptie en lage salarissen de belangrijkste hinderpalen zijn voor de ontwikkeling van een effectieve burgerlijke politie, wijst de Raad erop dat uit voormelde landeninformatie tevens blijkt dat in het geval de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Tevens blijkt uit de informatie dat, ofschoon er nog hervormingen aangewezen zijn, er veel politieke wil is om op een besliste wijze de strijd tegen corruptie aan te gaan en dat Albanië de afgelopen jaren dan ook verschillende maatregelen en succesvolle stappen ondernomen heeft om corruptie binnen politie en justitie te bestrijden. Verwerende partij komt dan ook terecht tot de conclusie dat de overheidsinstellingen in Albanië de redelijke maatregelen zoals beoogd in artikel 48/5, §2 van de vreemdelingenwet hebben getroffen.

Ook treedt de Raad de motivering van verwerende partij bij dat verzoekende partijen niet alle nationale mogelijkheden tot het verkrijgen van hulp en/of bescherming van de in Albanië opererende (veiligheids)instanties hebben uitgeput, zoals van hen redelijkerwijze mag worden verwacht, en dat zij aldus onvoldoende hebben aangetoond dat het verkrijgen van internationale bescherming voor hen de enige overgebleven uitweg was. Waar zij stellen dat er geen gratis juridische bijstand in Albanië bestaat, stelt de Raad vast dat in de *“COI Veilig Land – Albanië”* van 23 februari 2016 weliswaar gesteld wordt

dat er in de praktijk geen systeem van kosteloze rechtsbijstand bestaat, doch neemt het feit dat er geen systeem van kosteloze rechtsbijstand bestaat niet weg dat er meerdere ngo's in Albanië actief zijn die kosteloze rechtsbijstand voorzien waarbij verzoekende partijen terecht kunnen (administratief dossier, stuk 14, landeninformatie, delen 1 en 2). Daarnaast kan kosteloos een procedure bij de ombudsman, die bij wet verplicht is om de rechten, vrijheden en wettelijke belangen van de burger te verdedigen tegen onwettelijke of ongepaste daden of om tegen het falen van de publieke administratie op te treden, opgestart worden. Waar verzoekende partijen aanvoeren dat de ombudsman geen nuttige beschermingsmogelijkheid betreft daar volgens hen uit de landeninformatie zou blijken dat indien zij een klacht zouden neergeleggen inzake corruptie bij de rechtbank, de ombudsman deze zaak dient terug te sturen naar diezelfde corrupte rechtbank, meent de Raad dat zulks geenszins blijkt uit de informatie die door verwerende partij werd toegevoegd aan het administratief dossier (administratief dossier, stuk 14, landeninformatie, delen 1-2). Verder herhaalt de Raad nog dat de bewering van verzoekende partijen dat deze problemen een zaak van bloedwraak zouden betreffen niet kan overtuigen (zie punt 2.2.8.). Verzoekende partijen maken dan ook niet aannemelijk dat zij voor de door hen aangehaalde problemen geen of onvoldoende beroep konden doen – of bij een eventuele herhaling van deze problemen in geval van een terugkeer naar Albanië zouden kunnen doen – op de hulp van en/of bescherming door de Albanese autoriteiten en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Albanië voor hen een reëel risico zou bestaan op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

2.2.10. Wat betreft nog het "*Rapport de mission en République d'Albanie*" van OFPRA (*Office Français de Protection des Réfugiés et Apatrides*) van juli 2013 dat verzoekende partijen als bijlage bij hun verzoekschrift voegen (bijlage 3B), herhaalt de Raad vooreerst dat, daar waar het rapport handelt over bloedwraak, de bewering van verzoekende partijen dat hun problemen met de broer van eerste verzoekende partij een zaak van bloedwraak zouden betreffen geenszins overtuigend is (zie punt 2.2.8.). Voorts is de Raad van oordeel dat dit rapport van juli 2013 niet van aard is om de informatie vervat in de meer recente landeninformatie (administratief dossier, stuk 14, landeninformatie, delen 1-5) waarop verwerende partij zich heeft gebaseerd, te weerleggen.

2.2.11. Daar waar verzoekende partijen in hun verzoekschrift verwijzen naar de gezondheidsproblemen van hun zoon O., bemerkt de Raad dat de gezondheidsproblemen van hun zoon O. niet betwist worden. Evenwel blijkt uit niets dat deze gezondheidsproblemen gelinkt zijn aan de problemen omwille waarvan verzoekende partijen hun land van herkomst verlaten hebben, met name het grondconflict met de broer van eerste verzoekende partij en de corrupte rechtszaak die hierop volgde. Immers blijkt uit de verklaringen van verzoekende partijen dat de gezondheidsproblemen van hun zoon O. reeds begonnen waren lang voordat het conflict tussen eerste verzoekende partij en haar broer V. ontstaan is (administratief dossier, stuk 5a, gehoorverslag CGVS N. P. 24/05/2016, p. 4 en 6; administratief dossier, stuk 5b, gehoorverslag CGVS H. P. 24/05/2016, p. 4). Verder wijst de Raad verzoekende partijen erop dat inzake de gezondheidsproblemen van O. beroep kan worden gedaan op de geëigende procedure voorzien bij artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

2.2.12. Gelet op wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat verzoekende partijen noch aanspraak kunnen maken op de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch op de subsidiaire beschermingsstatus met toepassing van artikel 48/4, § 2, a en b van voormelde wet, aangezien aan het door hen voorgehouden asielaanvraag geen geloof kan worden gehecht en, indien al geloof kan worden gehecht aan hun verklaringen met betrekking tot de corruptie in de rechtszaak betreffende het grondconflict met de broer van eerste verzoekende partij, verzoekende partijen niet aannemelijk hebben gemaakt dat zij niet zouden kunnen rekenen op de in Albanië aanwezige beschermingsmogelijkheden.

Verder wijst de Raad erop dat de subsidiaire beschermingsstatus niettemin kan worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partijen een reëel risico op ernstige schade lopen met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partijen tonen evenwel niet aan dat er heden in Albanië een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partijen kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.13. Waar verzoekende partijen aanvoeren dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissingen en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft

gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partijen neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 13 en 14), en dat verzoekende partijen tijdens hun gehoor op het Commissariaat-generaal d.d. 24 mei 2016 de kans kregen om hun asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Albanees. De commissaris-generaal heeft de asielaanvragen van verzoekende partijen op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.14. Uit wat voorafgaat blijkt dat in hoofde van verwerende partij door de Raad geen manifeste beoordelingsfout kan worden ontwaard.

2.2.15. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partijen geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengen die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissingen zijn gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partijen noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig oktober tweeduizend zestien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT